

1. fejezet

Skócia, 1975. Archibald negyedik születésnapja

– Boldog születésnapot! – hallatszott mindenfelől a jókívánság Archibaldnak, aki a négyévesek öntudatával ült az asztalfőn, és igyekezett arra koncentrálni, hogy egy levegővel fújja el mind a négy szál gyertyát a tortán.

– Ne felejts el valami jót kívánni magadnak! – simogatta meg a dús, vöröses szőke haját nagy szeretettel Emily.

Archibald becsukta a szemét, és magában mondta el a kívánságát. De Emily így is tökéletesen tisztában volt vele, hogy mit kívánt a kisleány. Egy apukát, olyat, amilyen a többi gyerekeknek is van.

Diana, Archibald nagyanyja szemrehányóan nézett Emilyre. Már két éve egyfolytában nyaggatta a lányát, hogy járjon el otthonról, ismerkedjen, hiszen nem csak a fiának lenne szüksége apára, de neki is kellene egy társ az életébe. Emily még csak huszonegy éves volt. Még sem volt az életében férfi azóta, hogy tizenkilenc éves kora előtt özvegy maradt, mielőtt Archibald egyáltalán megszületett volna.

Este, amikor már elmentek a vendégek, a kisleány bekucorodott anyja ölébe, és a fülébe súgta:

– Tudod, anya, azt kívántam, hogy nekem is legyen apukám, mint a többi gyerekek. Szerinted, mikor fog teljesülni ez a kívánságom?

– Nem tudom, csillagom – válaszolta Emily. – Emlékszel, meséltem neked, hogy a te apukád fent van a mennyekben, és onnan figyel téged.

– De onnan nem tud lejönni, és nem tud velem focizni, meg bicajozni. Én azt akarom, hogy itt legyen, velem! Még, ha nem is az igazi apukám, de valaki, akit úgy hívhatok. Garretnek sem igazi az apukája, mert az övé is a mennyekben van, de az anyukája szerzett neki egy másik apukát, akivel holnap horgászni mennek.

– *Mi is elmehetünk horgászni, ha akarod* – válaszolta Emily hal-
kan.

– *De anya, te lány vagy! Én az apukámmal akarok horgászni, hát
nem érted?* – nézett rá könnyes szemmel a kislány.

– *Értem, kincsem* – ölelte még szorosabban magához a gyereket,
aki már közel állt a síráshoz. – *Megígérem neked, hogy jobban
igyekszem, és megpróbálok én is szerezni neked egy apukát. Jó lesz
így?*

– *De igazából megígéred?*

– *Igazából megígérem* – válaszolta csendesen Emily.

*Amikor Archibald végre elaludt, Emily lement a konyhába, hogy
készítsen egy pohár kakaót magának. Végül úgy döntött, egy kis rum
sem ártthat bele.*

*Az utolsókat kortyolta, amikor megjelent az ajtóban az anyja, Di-
ana.*

– *Archibald elaludt már?*

– *Igen, nagy nehezen.*

– *Ugye, tudod, hogy nem egészséges, ahogy élsz, Emily? Huszon-
két éves múltál, négyéves a fiad, és nincs férfi egyikőtök életében
sem. Mikor nősz már fel végre? Egyik végletből a másikba esel. Hol
szinte megerőszakolsz egy teljesen ismeretlen fiatalembert, hol meg
úgy élsz, mint egy apáca. Jó lenne, ha megtalálnád a középutat, kis-
lányom.*

– *Nem lehet mindenki olyan szerencsés, mint te, meg a nagyi –
vágott egy fintort Emily.*

– *Ez nem szerencse kérdése, Emily. Ez elhatározás. Gondolod,
nekem könnyű volt a döntés Williammel? A nagy korkülönbség mi-
att, meg hogy kicsi volt az esélye, hogy meg tudom-e még ajándé-
kozni közös gyerekekkel? Hogy ti hárman el tudjátok-e fogadni őt apá-
tok helyett apátoknak? Cseppet sem volt könnyű döntés. Főleg,
ahogy te viselkedtél vele, mintha ő lett volna az egyes számú*

közellenség. Gondolod, hogy nagyanyádnak könnyű volt, amikor ott maradt egyedül Simon halála után, egy rakat gyerekekkel, és még több megkezdett vállalkozással?

– Tudom, anya, de tele vagyok bizonytalansággal. És félek, hogy megint rosszul döntök, és még több fájdalmat okozok majd Archibaldnak.

– Neki azzal okozol fájdalmat, hogy senkit nem tud apának szólítani.

– Értelek és felfogtam. Holnap majd lovaglás közben átgondolok mindent.

– Megint egyedül lovagolsz ki?

– Mindig egyedül lovagolok ki. Egyrésztől hajnalban még senki nincs ébren, másrésztől szükségem van ennyi egyedüllétre.

– Aha. Jó lenne, ha meg tanulnál végre nem csak magadra gondolni.

– Most mégis miről beszélsz, anya?

– A hajnali lovaglásra neked van szükséged, a délelőttöt, amíg Archibald óvodában van, az uszodában töltöd, vagy evezel – egyedül. Mert gondolkozni akarsz. Aztán előveszed a könyveidet és tanulsz – egyedül. Ebédnél, ha néha tiszteletedet is teszed, sokat nem számít, hogy ott vagy-e, vagy sem, mert egy szót sem szólsz, senkihez. Délután a telefonon lógsz, intézed az üzleti ügyeket a családdal. Kizárólag a családdal, senki mással.

– Mert még nem vagyok elég jó benne, hogy kívülállókkal is szóba álljak – vetette közbe Emily, de az anyja beléfojtotta a szót.

– Aztán elhozod a gyerekeket az óvodából, és velük játszol. Vacsora után megint elintézel néhány száz telefont, kizárólag a családtagokkal. Majd lefekszel egyedül. Múlt hónapban kilenc meghívásod volt, egyre sem mentél el. Én háromszor hívtalak, hogy gyere velem, egyszer sem jöttél. Még mindig nem fogod fel, hogy ez is egyfajta önpusztítás?

– Nem igaz, hogy nem mozdultam ki, mert múlt hónapban háromszor is elmentem ejtőernyőzni.

– Igen, elmentél. Ugrottál és hazajöttél. Még annyi időre sem maradtál a repülőtéren, hogy összehajtogasd az ejtőernyődet, mert azt már itthon csináltad meg.

– De ha egyszer nem tudok miről beszélgetni az emberekkel?

– Vagy nem akarsz. Tudod, Emily, egyszer még nagyon meg fogod bánni, hogy ilyen makacs vagy. Nagyanyád mindig azt mondja, hogy az okos ember a mások hibáiból tanul. Én azt hittem, te okos vagy, de úgy látszik, csalódnom kell benned. Tanulhattál volna az én általam elkövetett hibákból. Nem szabad túl sokáig egyedül maradni, főleg nem akkor, ha már gyereked is van. A gyerekeknek két szülőre van szüksége: egy apára, meg egy anyára. Mindegy, milyen vagány vagy, te akkor is csak az egyik szülője vagy Archibaldnak. Soha nem pótolhatod az apát, a férfit. Mindegy, hogy tudsz-e horgászni, vagy milyen jól korcsolyázol, milyen ügyesen irányítod a szánkót télen, téged akkor sem szólíthat a fiad apának, csak anyának!

Diana elkeseredetten ment ki a konyhából. A szíve szakadt meg minden alkalommal, amikor Archibald az ő férjét, Williamet szólította apának, és nekik ki kellett javítani a kisfiút. Az ő ikrei mindössze két hónappal voltak fiatalabbak az unokájánál, és akkor, amikor születtek, még jó ötletnek látszott, hogy Emily maradjon velük Skóciában. A három gyerek testvérként nőtt fel, és Emily fia talán még most sem érti, hogy miért hívhatja Gloria és Edward apának Williamet, ő meg nem.

Emily, ahelyett, hogy megnyugodott volna a meleg kakaótól, még zaklatottabbá vált. Tudta, hogy igaza van az anyjának, de a tizennyolc évesen elkövetett baklövés egy életre óvatossá tette. Félt, hogy ha még egyszer elveszíti a kontrollt, annak most már nem csak rá, hanem a fiára nézve is beláthatatlan következményei lesznek.

2. fejezet

Egy évvel később, 1976-ban, még mindig Skóciában

– Holnap, valamikor kora délután érkezünk Bernarddal, és Izabella ikrei jönnek velem, Aldo, Aporka és Lucia. Iza megkért, hogy vegyem a szárnyaim alá a gyerekeket két hétre, hogy kicsit magukban lehessenek Valentinoval. A birtokon majd kitombolják magukat – nevetett Apollónia.

– Freddy és David boldogok lesznek, legalább lesz megfelelő társaságuk. Nem mintha nem szeretnék a kicsiket, de azért jóból is megárt a sok néha – sóhajtott nagyot Diana.

– Mi a baj, lányom?

– Emily.

– Még mindig?

– Még mindig, anya. Senki nem jó neki. Aki fiatal, az azért, aki egyedülálló az azért, akinek gyereke van, azért...

– Azt hiszem, meghívom Vlodát is, látogasson meg minket a birtokon.

– Vladimirt? Nem túl öreg ő Emilyhez?

– Ki mondta, hogy Emily miatt hívom meg?

– Ugyan már, anya, ismerlek jól. Mindig is az volt a nagy álmod, hogy egyszer majd összehorogsz Emilyt meg Vlodát.

– Lehet, hogy te nem hiszel benne, de szerintem Emilynek igenis egy keménykezű, határozott férfi kell, akire felnézhet, akihez fel kell nőnie. És akiben meg tud bízni. Ráadásul Vloda nagyon jól kijön Archibalddal, a kisfiú szinte csüng rajta, amikor nagy ritkán találkoznak.

– Itt a kulcsszó, anya, hogy ritkán találkoznak. Úgy nem nehéz elvarázsolni egy apa nélkül élő kisfiút. Akkor már inkább Borisz lenne jobb, közelebb áll korban Emilyhez.

– Bizhatnál jobban is bennem, Diana, hidd el, tudom, mit csinállok – zárta le a beszélgetést Apollónia.

A következő két hét leginkább egy őskáoszhoz hasonlított a birtokon. Emily ikertestvérei húsz évesek voltak, Izabella hármaskori ikrei a tizenhatot töltötték be, William és Diana ikrei pedig épp csak öt évesek voltak, mint Archibald. Nevetésük, állandó ugratásaik vidámsággal töltötték meg a kastély összes szobáját.

A kicsik, amikor csak lehetett, próbáltak rájuk csimpaszkodni. Emily, bár csak két évvel volt idősebb az ikertestvéreinél, mégis kívülállónak érezte magát. Míg a többiek legnagyobb gondja az volt, hogy kivel flörtöljenek, kivel menjenek moziba, táncolni, addig ő már az iskolára készült Archibalddal. És közben rettegett a következő születésnaptól, amikor a kisfia majd ismét elrebeci a titkos kívánságát, hogy szeretne egy apukát magának.

Vladimir a hétvégére érkezett meg. Emily boldogan ölelte át, és gyerekes, cuppanós puszit nyomott az arcára, úgy, mint öt évesen, amikor közölte vele a nagy titkot, hogy ha nagy lesz, majd hozzá megy feleségül.

A medence körül pihent a család, és Emily most először nézte meg magának Vlodát, mint férfit. Annak ellenére, hogy hamarosan betölti a hetvenet, még mindig tökéletes volt a teste: izmos, erőteljes, látszott rajta, hogy nem áll távol tőle a fizikai munka. Rendszeresen lovagolt, úszott, vitorlázott, de nem riadt vissza az egyszerű fizikai munkától sem, mint a szalmabála-pakolás. Tegnap délután is rögtön beállt segíteni, amikor kiderült, hogy az egyik emberük megrántotta a vállát. Aztán a szűk, hagyományos fürdőnadrágjára vetett egy pillantást, majd még egyet, és nem akart hinni a szemének. Nem, ez nem lehet igaz! Ez csak valami érzéki csalódás, vagy egy túl jól sikerült fürdőruha modell, mint nőknél a push-up melltartó. Emilyt előntötte a hőség, és hosszú évek óta most először, szinte azonnal

megkeményedtek a mellbimbói, és akaratlanul is összeszorította a combjait. Senki nem volt még rá ilyen hatással.

*Apollónia figyelmét nem kerülte el, ahogy az unokája Vlodán le-
geltette a szemét. Elégedetten mosolygott.*

*– Működik még az a klub, ahol két éve olyan jót táncoltunk? –
fordult Apollónia a vejéhez, Williamhez.*

*– Természetesen. Minden hónapban legalább egyszer elmegyünk
Dianával mi is táncolni. Lenne kedvetek hozzá?*

*– Nekem mindenképp. Jó volna összehozni egy családi kirucca-
nást. Gondolom, a kicsikre lenne, aki vigyázzon egy este.*

*– Majd mi vigyázunk rájuk, ti csak menjetek táncolni – szólt
közbe David.*

*– Miért, ti nem jöttök velünk? Már ciki a nagyanyáttal meg a
nagyapáttal elmenni közösen valahova?*

*– Nem ciki, de miért ne csinálnátok egy felnőtt napot? Csak vi-
gyétek magatokkal Emilyt is, ne rontsa itthon a levegőt. Mi meg le-
foglaljuk az ördögfiókákat – nevetett Aporka.*

– Meggyőztetek! Vloda, ugye velünk tartasz?

*– Semmi pénzért ki nem hagynám! Tudod, hogy imádok táncolni
– nevetett a férfi. – Emily, tényleg muszáj lesz velünk jönnöd, ha nem
akarod, hogy feleslegesnek érezzem magam a társaságban. Egyéb-
ként is, tartozol nekem néhány táncal, mert az utóbbi években sorra
kihagytad a születésnap partijaimat.*

*– Szívesen elmegyek, én is imádok táncolni. Csak mostanában
nem ez volt a legfőbb szórakozásom.*

*– Halleluja! Emi kimozdul, és ráadásul nem egyedül! Na, ezt fel-
írom a kéménybe, korommal! – kiáltott közbe Freddy, és már futott
is, de hiába, mert Emily pontosan célzott, és telibe találta egy pohár
hideg vízzel az öccse hátát.*

Mindenki jót nevetett Freddy kárára, aztán készülődni kezdtek.

Apollónia, bár a hetvenkettedik évét taposta, bármikor végig táncolt egy éjszakát. Szerencsére Bernard, a harmadik férje is kiváló táncos volt, Vladimirről már nem is beszélve. De ma hajlandó lesz lemondani a táncról Vlódával, ha végre közelebb hozhatja őt Emilyhez.

Apollónia tudta, hogy Vladimir ő belé szerelmes kicsi gyerek kora óta, de megígérte Jurijnak, az apjának, akkor, amikor még ő is csak tizenöt éves volt, hogy távol tartja magától a fiút, egy egész életen át. Érteni ugyan nem értette, miért van erre szükség, de feltétel nélkül bízott Jurijban. Most már azt is érti, miért kérte tőle ezt a férfi. Apollónia felépített egy kisebb birodalmat magának, amit Jurij előre látott. Vladimir viszont megörökölt egy nagyobbacska birodalmat az apjától. Ha ezt a kettőt valaha is összeházasították volna, olyan hatalom összpontosult volna a kezükben, ami miatt örökös életveszélyben lettek volna mindannyian, beleértve a gyerekeket, unokákat is. Semmi másról nem szólt volna az életük, mint rettegésről, bizalmatlanságról, testőrök hadáról. Egyikük sem készülhetne most egy klubba táncolni, a gyerekek nem maradhatnának a birtokon erős felügyelet nélkül, nem élvezhetnék a lovaglást, vitorlázást úgy, mint bárki más.

De Emily, ő más. Az ő kezében soha nem lesz olyan hatalom, mint a nagyanyjában. Meg van az az adottsága, hogy kiválóan kommunikál, vág az esze, gyorsan átlát helyzeteket, őszinte és a maximálisan lojális, ettől lesz kiváló segítsége és társa Vlódának. Ugyanakkor gyorsan elveszti az érdeklődését, nincs benne kitartás, ezért meg kellene szünetnie az egy kivételesen erős férfira. Csak vegyék észre végre egymást úgy is, mint férfi és nő.

3. fejezet

Két évvel később, 1978-ban, Párizsban

– Emily, készen vagy már? – nyitott be a szobába Apollónia, teljes báli pompában.

Estélyi ruháját lánya, Denise tervezte, mint mindig, és most Emily is egy, a „Fekete Hercegnő” kollekcióba tartozó darabot viselt. Ezt a két modellt majd két hónap múlva fogják csak bemutatni a párizsi divat héten, persze, némi változtatással. Apollónia ruhája mély lila, míg Emilyé egy élénk korall-rózsaszín volt, ami kiválóan harmonizált a szőkés-vöröses hajával.

– Megtennéd, hogy begombolod a ruhámat? – fordult hátával nagyanyja felé Emily.

– Miért nem kértél eddig segítséget? Meddig vártál volna, ha nem nézek be hozzád?

– És mégis, kitől kérjek segítséget? A férjedtől vagy Vlodától? Szerinted melyik kapott volna előbb a szívéhez? – nevetett felszabdultan Emily.

– Vloda nem egy szívbajos férfi, hidd el, kincsem. Főleg nem, ha nőkről van szó, vagy női ruhákról – kacsintott az unokájára Apollónia.

Köztudott volt a családban, hogy az elmúlt két évben Emily és Vladimir összefutottak néhányszor a nagyvilágban, és ez mindkettőjüknek kellemes kikapcsolódást jelentett. Ráadásul a férfi egyre többször talált indokot, hogy miért kell Skóciába látogatnia, és ha már ott volt, mindig szerét ejtette, hogy találkozzon Emilyvel is.

Azt csak sejtette a család, hogy ezek a találkozások még mindig nem mentek túl a barátságon. Ezért is döntött úgy Apollónia, hogy erre a jótékonysági bálra meghívja mindkettőjüket. Aztán arra is volt egy terve, hogy néhány órára magukra hagyja őket, hátha Párizs megteszi a többi. Végül is, a szerelem városa.

Egy évvel korábban, Vladimir hetvenedik születésnapja után, drámai beszélgetés zajlott le Vloda és Apollónia között. Ezért is volt fontos, hogy Emilyvel szintet lépjenek a kapcsolatuk. Talán most.

– Na, mehetünk. Egyébként Vloda már itt van, Bernarddal beszélget.

– Nagyi, szerinted az orosz barátod még mindig a kis unokádat látja bennem, vagy már észrevette, hogy felnőttem közben?

– Ha ezt meg kell kérdezned, akkor te még mindig a kis unokám vagy. Nem kell álszerénynek lenned, Emily. Vloda bolondul érted. Rajtad áll, hogy a csendes imádat mikor válthat át féktelen szeretkezésbe, mindkettőtök nagy meglepedésére.

– De nagyi! Most komolyan!

– Mit komolyan? Felnőttek vagytok mind a ketten. Rád férne egy jó kufirc, gyermekem. Egészen más színben látnád utána a világot. De ez rajtad múlik. Vloda milliós jelet küldött feléd: a látogatásai, hogy mindig felbukkan ott, ahol te vagy, ne mondd, hogy ez nem tűnt fel neked. Ha mégis, hülyébb vagy, mint gondoltam, és holnap reggel az lesz az első, hogy kitagadlak.

– Értem, nagyi. Azt nem szeretném, ha kitagadnál – ölelte át Emily, és óvatos puszit nyomott az arcára, hogy a sminkjét el ne kenje.

– Akkor ne beszélj hülyeségeket. Csapj a lovak közé, még mielőtt túl késő lesz. Bármilyen szexi vagy is, még Vloda sem fog örökké várni rád. Fogd a stóládat, aztán menjünk végre. Remélem, jobb lesz a zene, mint tavaly volt.

A két hálószobás luxus lakosztály nappalijában ott várt Bernard és Vladimir, a férfi nem két kiemelkedő képviselője. Bár Bernard „csak egy puhány” bankár volt, akit soha nem érdekelt a sport, még a tévében sem, mégis szálfa egyenesen tartotta magát, fantasztikusan nézett ki a méretre szabott szmokingjában. Egyidős volt Apollóniával, aki mindig azt mondta, Bernardnak nincs szüksége semmi

másra, csak kimerítő szexre, de arra minden nap. Ez, meg a rendszeres szellemi munka tartja frissen és egészségesen.

Vladimir három évvel volt fiatalabb náluk. Kicsit magasabbra nőtt Bernardnál, és jól látszott, mennyire izmos, eleven minden porcikája. Vloda volt az, akinek muszáj egyszerre, egy időben, két-három különböző dolgot csinálni ahhoz, hogy legalább részben lekösse az energiáit. Emily jó néhány évvel ezelőtt „véletlenül” kihallgatott egy beszélgetést, amikor Vloda nevetve mesélte, hogy a harmadik feleségével olyan unalmas volt a szex, hogy mindig oda készített egy jegyzetömböt az ágy végébe, meg egy tollat, hogy le tudja írni a felmerülő ötleteit, vagy, hogy másnap mit kell még elintéznie. Tette úgy mindezt, hogy egy másodpercre sem esett ki a „ritmusból”, miközben teljesítette házastársi kötelezettségét.

A két férfi feljükk fordult, és Emily látta a Vloda szemében felszikkázó vágyat. Akaratlanul is kihúzta magát, és amikor a férfi végig nézett rajta, azonnal megértette, miről beszélt a nagyanyja percekkel korábban. Ha nem vártak volna rájuk, lehet, hogy Vloda ott, helyben letépte volna a ruhát Emilyről, és akár a nappaliban szeretkezett volna vele.

Döntésre jutott. Ma este ő is egyértelmű üzenetet küld a férfinak. Itt az ideje, hogy végre engedjen a vágyainak. Archibald már hét éves, és az utóbbi három évben Vloda volt a leggyakrabban előforduló férfi a kisfiú életében, William, a nagyapja, és Bernard, a dédnagyapja után. Archibald rajongott Vladimírért. Kizárólag vele szeretett lovagolni, sőt, vadászni is elment a férfival. A titkos születésnap kívánság pedig már nem csak arról szólt, hogy szeretne egy apukát, hanem, hogy Vladimírt szeretné apukájának. Ugyan a nagy korkülönbség miatt még mindig félt egy kicsit Emily, de csak azért, mert nem szeretne volna, ha a fiának túl korán kell elveszítenie még egy apát.

– Gyere, kicsi lány, táncolj az öreg barátoddal. Ez a keringő csak ránk vár – nyújtott a kezét Emily felé Vladimir.

– Örömmel mennék – mosolygott Emily, – ha ez az öreg barátom végre felismerné, hogy a kicsi lányból felnőtt nő lett.

– Öreg barátod szívesen meg is ismerné ezt a felnőtt nőt, ha az hagyná magát – fogta át Emily derekát Vloda, és lendületesen keringőzni kezdtek.

– Talán, most van itt az ideje – mosolygott Emily, és ezzel a néhány egyszerű szóval olyan lendületbe hozta a táncosát, hogy egy pillanatra azt hitte, nem is táncol, hanem repül a karján.

– Ne játssz velem, kicsi lány, ahhoz én már öreg vagyok – lassított Vladimir.

– Szó sincs itt játékról, nagy orosz medve, csak félek.

– Gondolod, én nem? Én is tudok számolni.

– Tudom, és azt is tudom, hogy legendásan hosszú életűek a családod férfi tagjai – nevetett rá Emily, miközben befejeződött a keringő, és ők visszasétáltak az asztalukhoz, ahol Apollónia és Bernard egy nagyobb társasággal épp azt tervezték, hogy az Emilyvel közös lakosztályban folytatják az estét.

– Csatlakoznál hozzám, kicsi lány? Nem hiszem, hogy Apolka és Bernard barátai hagynának aludni ma éjjel.

– Ha alvásra akarod felajánlani az ágyadat, akkor hagyjuk a férnébe az egészet, Vloda – nézett rá elszántan Emily.

– Inkább fogalmazzunk úgy, más jellegű elfoglaltságot terveztem neked alvás helyett – válaszolta halkan a férfi, és látszott, mennyire nehezen tud úrrá lenni a testén eluralkodó vágyon. – Akkor? Mehetünk?

4. fejezet

Vladimir még mindig nem akarta elhinni, hogy Emily, ez a gyönyörű, kedves, örülden fiatal és okos nő egyáltalán fontolóra veszi az ajánlatát. Amióta legutóbb elvált, és amióta elmondta a titkát Apolkának, azóta reménykedett abban, hogy ez egyszer megtörténhet. Bár, még messze a történet vége, de ez az első lépés.

Ahogy felértek a lakosztályba, Emily azonnal kilépett a magas sarkú cipőjéből, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Azt hittem, már soha nem szabadulhatok meg a cipőmtől. Most már csak a ruhámtól kellene, hogy valaki megszabadítson – fordult háttal Vladimir felé, jelezve, hogy az a sok apró gomb, az bizony nem dísz.

A férfi hihetetlenül lassan látott neki a gomboknak, viszont hosszasan elidőzött a kezével, szájával a szabaddá váló, hibátlan szépségű bőrön, Emily karcsú nyakán, vállán.

Még csak a háta közepénél tartott Vloda a gombolásban, amikor Emily egy erőteljes mozdulattal a fején át megszabadult a ruhától, megfordult, és Vladimir elé állt. Megfogta a férfi kezét és a bugyija alá csúsztatta.

– Ez miattad ilyen lucskos, nagy orosz medve. Ha azt akarod, hogy itt haljak meg a vágyakozástól, csak folytasd, amit elkezdted, de ajánlom, hogy előbb ajándékozz meg néhány orgazmussal, hogy képes legyek várni.

A férfi úgy kapta fel Emilyt, mintha pehelyből lett volna, és néhány hosszú lépéssel máris az ágynál kötöttek ki. Letette a lányt, mint valami értékes és törekeny tárgyat, majd hosszú, vaskos középső ujját lassan, óvatosan becsúsztatta a vaginájába. Emily azonnal kapkodni kezdte a levegőt. A férfi kikapogatta a G-pontját és eljuttatta egymás után két orgazmushoz a lányt anélkül, hogy a csiklóját egyáltalán megérintette volna.